

která je pro odesílatele nejvýhodnější), takže volba ta je zůstavena rozumné úvaze železničních orgánů, při které není bez významu přihlížeti i k bezpečnosti určité trati nebo k případnému jejímu zatížení, nelze v tom, že v souzeném případě železnice volila delší a dražší přepravní cestu přes Podmoklí, spatřovati hrubé její zavinění, a nelze také na ní požadovati, aby důvody pro to uváděla, po případě dokazovala, proč se jí zdála cesta přes Podmoklí pro odesílatele nejvýhodnější.

Čís. 13782.

Odpůrčí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

K odporu podle § 9 odp. řádu jest oprávněn jen věřitel, jemuž přísluší pohledávka peněžitá.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, Rv II 1091/33.)

Rozsudkem ze dne 17. prosince 1931 byli manželé P-ovi uznáni povinnými dodržeti kupní smlouvu, již prodali žalobci pozemky vl. čís. 293, 294, a podepsati za tím účelem kupní smlouvu pro vklad vlastnického práva. Manželé P-ovi prodali pak pozemky vl. čís. 293, 294 K-ovi. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce proti K-ovi, by bylo uznáno právem, že odstupní smlouva, již manželé P-ovi prodali pozemky vl. čís. 293, 294 žalovanému, jest proti žalobci bezúčinnou a že žalovaný jest povinen trpěti, by ve vl. čís. 293, 294 bylo vloženo vlastnické právo pro žalobce. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** mimo jiné z těchto důvodů: Pohledávka, pro niž lze odporovati, musí býti peněžitou pohledávkou, nikoliv snad nárokem na určité jednání neb opomenutí dlužníka. Že tu nejde o pohledávku peněžitou, plyne jasně i z přednesu žalobce, podle něhož manželé P-ovi jsou povinni dodržeti kupní smlouvu proti hotovému zaplacení 28.000 Kč žalobcem. Žalobci nepřisluší proti manželům P-ovým peněžitá pohledávka, nýbrž nárok na splnění kupní smlouvy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání se opírá o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. Leč výtky jest neodůvodněna a stačí odkázati dovolatele na správné důvody napadeného rozsudku mající oporu i v zákoně (§ 9 zák. čís. 64/31 sb. z. a n.) i v judikatuře nejvyššího soudu (rozh. čís. 7598 sb. n. s.).

Čís. 13783.

Nevyplývá-li z v y h o t o v e n í usnesení krajského soudu, že bylo učiněno předsedou senátu, nemůže rekursní soud odmítnouti rekurs proto, že nebyla navržena změna usnesení u sborového soudu, nýbrž jest na něm, by především postoupil rekurs sborovému soudu prvé stolice k jednání podle § 516 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. září 1934, R I 775/34.)

K r a j s k ý s o u d v M. zamítl návrh žalobce, by směnečnému platebnímu příkazu byla přiznána vykonatelnost. R e k u r s n í s o u d odmítl žalobcův rekurs. D ů v o d y: Napadené usnesení bylo učiněno předsedou senátu a může mu ve smyslu § 516 c. ř. s. odporováno býti rekurem, jestliže dříve u sborového soudu byla navržena jeho změna. Ježto změna navržena nebyla, jeví se stížnost nepřipustnou a bylo ji odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že se žalobcův rekurs postupuje krajskému soudu v M. podle § 516 c. ř. s.

D ů v o d y:

Z vyhotovení napadeného usnesení krajského soudu v M. nijak nevyplývá, že bylo učiněno předsedou senátu, stěžovatel neměl tedy příčiny, by navrhl u sborového soudu jeho změnu podle § 516 c. ř. s. a bylo proto věcí rekursního soudu, by především postoupil rekurs sborovému soudu první stolice k příslušnému jednání podle uvedeného místa zákona (srovn. rozh. Gl. U. 3732).

Čís. 13784.

Výkaz ošetřovného vydaný ředitelstvím zemského ústavu pro choromyslné není rozhodnutím, pokud se týče opatřením správního úřadu ve smyslu čl. VI. zákona ze dne 8. července 1930, čís. 130 sb. z. a n., a nelze jej vykonati soudní exekucí.

(Rozh. ze dne 21. září 1934, R I 778/34.)

K návrhu Českého zemského fondu povolil s o u d p r v é s t o l i c e na základě výkazu ošetřovného zemského ústavu pro choromyslné exekuci k vydobytí peněžité pohledávky (léčebného). R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Jde o řešení otázky, zda k vydobytí léčebného pro léčebný ústav, náležející zemi, lze žádati na podkladě výkazu dlužného ošetřovného, vystaveného tímto úřadem a zemským úřadem potvrzeného, o soudní exekuci. Bývalý nejvyšší soud ve Vídni vyslovil v plenissimárním rozhodnutí ze dne 5. března 1912, Präs. 577/11, kn. jud. čís. 197 přípustnost soudní exekuce. Buduje své rozhodnutí v podstatě na ustanovení § 3 cís. nař. ze dne 20. dubna 1854 čís. 96 ř. zák., podle něhož lze léčebné a ostatní sanitní příspěvky třeba po marné upomínce vymáhati exekučními prostředky přípustnými pro přímé daně. Vzhledem k předpisům čl. III. uvoz. zákona k ex. řádu a § 1 čís. 13 ex. ř. prohlásil tudíž nejvyšší soud, že soudní exekuce jest přípustná v jmenovaných případech na podkladě právoplatného zemským úřadem potvrzeného výkazu ošetřovného. Ono cís. nař. ze dne 20. dubna 1854 čís. 96 ř. zák. bylo však zbaveno účinnosti § 135, odst. (2) vlád. nař. ze dne 13. ledna 1928 čís. 8 sb. z. a n. Od té doby jest tedy použití k výkonu rozhodnutí a opatření správních úřadů a orgánů §§ 90 a násl. vl. nař. ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n. Podle toho vykonávají se vykonatelná rozhodnutí úřadů, jmenovaných v § 1 nař., exekucí politickou nebo soudní (§ 90, odst. (1)). Vykonatelná rozhodnutí, opatření,